

Publicerad 2010-06-30 19:42 av untilnextautumn

Tre andetag, då du är borta.

Kanske är det så att jag vill att det ska ticka. Det tickar, säg att det tickar. Kanske är det så att jag vill att det ska ticka. Jag känner det ju, och koncentrerar jag noga, noga, visst ser jag att det stiger. Det stiger inte. Det stiger och jag håller andan, är stilla stilla stilla. Blinka. Blinkar hon. Det tickar. Jag tar ett djupt andetag och det är inte det att jag andas som gör mig levande, för jag slutar tänka. Jag slutar, sluta, sluta.

Det skär inte i mig men under axeln känner jag det inte. Tickandet. Fortsätter leta och vaknar jag från drömmen är det där överallt och viftar jag så är det en dröm. För det försvinner. Tickandet. Slutar jag andas faller jag i en tunnel och vad är blommor värda, när de vittras sönder, vad är hjärtan värda, när de krampar hårt, och vad är klänningen värd, den du köpte på mellandagsrean för fem öre per kvadratcentimeter. Vad är sekundrar värda, jag letar efter tickandet, och det har slutat. Fortfarande strömmar värme genom fingrarna, fortfarande är det samma dag, samma liv. Utan liv.

Kanske tickar det. Under en annan himmel. Det finns ingen annan himmel, det tickar ingen annanstans, det tickar inte. Vad är timmarna värda, väntan. Nu äter de. Gräver, det knastrar och öppnar jag ögonen är det där överallt. Inte tickandet. Tystnad.

Håller jag andan nu, tystnar det och släpper jag luften är det ett nytt liv. Och inget liv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren untilnextautumn med Poeter.se id #16949 innehar upphovsrätten